

Sociální trojčlennost - část II.

Náhrada škody

Úkolem TSO není předepisovat „co je správné“, ale umožnit lidem, aby to správné mohli hledat sami, aby se sami mohli přesvědčit, „co je správné“ a co nikoli a hlavně, aby při tom nikoho nepoškodili. V nejhorším případě - aby škodu nahradili. Proto hlavní memento TSO zní: „Nikdo nesmí být poškozen! Pokud je poškozen, musí mu být škoda (kterou vyčíslí on, nikoli „nezávislý odborník“) plně nahrazena.

V případě, že někdo musí ustoupit „veřejnému zájmu“, musí ho náhrada škody, např. změnou bydliště, natolik uspokojit, aby práva veta nepoužil. V opačném případě se na něm dopustíme nespravedlnosti.

V TSO se náhrada škody řeší občanským soudem, který může představovat každý soudný občan bez právnického vzdělání, neboť současné nepřehledné množství zákonů v TSO prostě neexistuje. Jediný zákon, který musí platit a jehož porušení dokáže posoudit každý, kdo má „všech pět pohromadě“, je následující zákon: Komu byla způsobena škoda, tomu musí být škůdcem nahrazena.

Předmětem soudu nemají být zákony a výklady jejich nejednoznačných formulací, ale skutky. Poruší-li např. někdo jednostranně smlouvu, tu musí soudce posoudit, zda tím někomu způsobil škodu či nikoliv, zda je vinen či nevinen. K tomu je mu třeba prostudovat smlouvu a vyslechnout výpovědi sporných stran i jejich svědků. Obecně platí: Lze-li nějakou větu či souvětí vykládat různě, je třeba příslušné znění upřesnit tak, aby bylo jednoznačné.

V TSO občanský soudce svým rozsudkem podléhá jinému občanskému soudci. Nic víc, pro spravedlnost soudu udělat nelze! To není pouhá „pojistka“, to je sama záruka nezneužitelnosti.

Může se stát, že dojde ke způsobení škody, aniž lze škůdce občanským soudem jednoznačně určit. I tehdy musí být ovšem škoda nahrazena. Ve vztahu občana k obci platí dumasovské heslo „Tří mušketýrů“: „Jeden za všechny, všichni za jednoho!“ Přeloženo do obecního žargonu platí: „Škoda občana je škodou obce a škoda obce je škodou všech občanů!“

Tzn., že tam, kde k náhradě škody škůdcem nedošlo nebo nemůže dojít, hradí občanovu škodu obec. Tím vzniká škoda obci, kterou hradí všichni občané, neboť obec disponuje prostředky (zejména nájmy za pozemky), které jí svěřili její občané. Tím vzniká škoda všem občanům, jejichž zainteresovanost nespočívá jen na předcházení takovým škodám, ale i na dohledu, aby škodu způsobenou kterémukoliv občanu nahradil pokud možno škůdce.

V TSO tedy není moc v rukou nijakého vyššího celku (státu atp.), ale v rukou občanů. Oni rozhodují individuálně a kolektivně. Kolektivně (jednohlasně) rozhodují občané v TSO především o tom, kdo v obci získá plnoprávné občanství, popř. kdo ho ztrácí. Rozhodují však také o tom, jak zabezpečit v obci pořádek (domobranou), pokud to přesahuje pravomoc či možnosti jednotlivého občana.

TSO nebourá to, co dosud stačilo a fungovalo pozitivně (spravedlnost, slušnost, humanitu, solidaritu atp.), ale to, co dosud fungovalo zvráceně, tedy zákony džungle. Tyto zvrácenosti se postupně, s rostoucí vzdělaností a kulturností lidí, nejen neodstraňují a neřeší, ale naopak se stávají stále rafinovanějšími, záludnějšími, pokrytečtějšími, zkrátka maskovanějšími. Vývoj tu nepopíratelně existuje, avšak jaký? Protože dravci drancují bezohledně nejen své bližní, ale také přírodu, spěje tento vývoj neodvratně k ekologickým a sociálním katastrofám.

Základní životní prostředky a základní pracovní povinnost

Mezi základní životní potřeby (dále jen ZŽP) patří vše, co je nezbytně nutné k důstojnému životu člověka:

- a) základní výživa (potraviny, voda, čistý vzduch, atp.)
- b) základní bydlení (minimální obytná plocha, otop, osvětlení, atp.)
- c) základní ošacení a obutí
- d) základní zdravotní péče
- e) základní vzdělání (školství a řemesla)
- f) případně další základní životní požitky dle ustanovení kulturní sféry

horní trojčlennosti

Existují-li základní životní potřeby, musí existovat také mechanismy, jakým způsobem je zabezpečit – zejména je-li na ně právní nárok (všeobecně lidské právo viz. níže). Zatím nikdo nic lepšího nevymyslel, než zabezpečovat ZŽP člověka prací! Základní pracovní povinnost (dále jen ZPP) představuje takovou míru pracovní povinnosti, která je nezbytně nutná na pokrytí ZŽP. ZPP v míře ZŽP stanoví obec nebo jeden z článků horní trojčlennosti. Tuto minimální míru ZPP navýší o míru solidarity obec podle konkrétních poměrů v obci. Jak se bude TSO rozvíjet, tak se budou měnit také ZŽP a ZPP. Ze ZPP jsou vyňati lidé práce neschopní (děti, nemocní, přestárlí, atp.). ZŽP a ZPP mají politická pravidla, tedy pravidla platná pro všechny.

V TSO jsou nezbytné potraviny součástí ZŽP, které (viz Programové prohlášení TSO) nejsou dostupné za abstraktní protihodnotu v podobě peněz (ty si „někdo“ může libovolně tisknout), ale za reálnou protihodnotu v podobě ZPP (kterou si nikdo nemůže stanovit libovolně). V daném případě je tomu v TSO jako u zahrádkářů. Pokud nepracují (ZPP), potud nic nesklidí (ZŽP). Pokud chtějí sklízet (ZŽP) potud musí pracovat (ZPP). V TSO tedy záleží jen na realitě samé, nikoli na libovolném hlasování či libovolném tisku bankovek.

ZPP je financována také základní zdravotní péče, školství a to, co se nyní nazývá „zdravotní a důchodové pojištění“. Tzn., že v TSO má důchodce i nemocný tutéž základní životní úroveň (ZŽP), jako každý jiný občan v produktivním věku. Kdo chce žít nad tuto základní životní úroveň, ten si musí příslušný rozdíl zvlášť odpracovat (nad ZPP).

Také financování tří zákonodárných sfér horní trojčlennosti musí zajistit ZPP jako součást ZŽP. V těchto sférách ovšem nebudou placeni profesionální „zástupci lidu“ jako dnes, ale volení zákonodárci se budou scházet jen k uzákonění toho, čím byli svými voliči pověřeni. Za to dostanou jednorázově zapláceno a zase se rozejdou. Tzn., že i pro ně platí ZPP, kterou v žádném případě nenaplní vysedáváním v

parlamentu. Základních zákonných úprav nebude více než nyní, ale naopak nesrovnatelně méně (viz programové prohlášení). Jako když Everest nahradíte kozím bobkem.

ZPP podílející se na pokrytí ZŽP, jsou produktivní hodnotou, jíž je podložena měna! Naproti tomu neproduktivní zlato či jiné cennosti jsou pouze klamnou hodnotou údajně podkládající měnu. ZPP zajišťuje ZŽP bez ohledu na ceny zlata, zlato nezajišťuje vůbec nic.

Na realizaci ZŽP dohlíží v TSO obec. Obec není abstraktní mechanismus, ale společenství konkrétních občanů, kteří vědí, co je třeba vykonat. Musejí se však sami rozhodnout, jak ve svých podmínkách daný požadavek naplnit s využitím základní pracovní povinnosti. To je čistě organizační záležitost, kterou nelze paušálně předepisovat. Jak to konkrétní obec udělá, musíme nechat na ní a jejích občanech. Jde o to, aby všichni měli garantován lidsky důstojný život (ZŽP), aby však těchto garancí nevyužívali jedni na úkor druhých, neboť potom začne lidské ego zákonitě uvažovat: „Proč bych já měl pracovat v pekárně denně „od nevidím do nevidím“, aby měl i můj nezaměstnaný soused garantovaný chléb? Ať pracuje také! Dnes já, zítra on!“ Vše je dáno způsobem myšlení.

Rozvoj průmyslu a umění v kompetenci obce není. Obec může pouze preferovat produkci ZŽP, a v oblasti kultury podporovat školství a výchovu vůbec. Nad rámec těchto aktivit je vše v rukou jednotlivých občanů (podnikatelů v ekonomice a kultuře).

Ten, kdo se nebude chtít podílet na ZPP, kdo bude chtít žít jen sám pro sebe, nepotřebuje TSO, ani totalitu, ale vystačí si na svém hospodářství (políčku) jako ztroskotanec Robinson Crusoe na rajském ostrově. Takto ovšem nelze být zcela svobodný. Navíc je absurdní, chtít se osvobodit od ZPP tím, že si budu ZŽP zajišťovat v potu tváře na svém políčku sám. Jaký je rozdíl mezi „nutnou prací“ a ZPP? V principu žádný! Zajišťování ZŽP společnou prací (ZPP) je však mnohem snadnější než prací pro sebe sama. Každý ví o zvyšování produktivity práce pomocí tzv. „dělby práce“, „násobení sil“ atp.

Součástí ZŽP nejsou soudy, které svou dnešní podobu v TSO nemají. Soudcem, žalobcem a obhájcem může být každý plnoprávný na sporu nijak zainteresovaný občan, na kterého se jedna ze sporných stran obrátí. Právem každého plnoprávného občana je tyto služby odmítnout. Pokud dočasnou roli přijme, dostane za svůj výkon jednorázově zapláceno a pokud není osloven jiným občanem, jeho soudcování končí.

Egoismus nemůže být ani svobodný, ani prosperující, pokud nemůže parazitovat na druhých, tedy přizívat se na činnosti druhých bez vlastní protihodnoty přinesené do společenství. V současných sociálních poměrech je lidské ego zainteresováno především na parazitním uvažování. Egoismus zaměstnavatele (výrobce či překupníka) je interesován k vydírání zaměstnanců i spotřebitelů, tj. k udržování vydíraných lidí na animální životní úrovni. Extrémní příklad takových poměrů můžeme dnes zaznamenat na dálném východě, kde za nelidských podmínek musí pracovat i děti.

Ve snaze držet krok s východními tygry, jejichž otrokářskou produkci přece nemusíme z humánních důvodů na naše trhy vůbec pouštět, počíná se u nás ale také v celé západní Evropě projevat tendence k „utahování šroubů“ neboli zvyšování cen, prodlužování pracovní doby, prodlužování důchodového věku, rušení zaměstnaneckých výhod, zavádění nových a nových poplatků atd. Neskutečně provokativním je např. uvažování našeho současného ministerstva zdravotnictví o prodloužení pracovní doby lékařům, aby prý neměli tolik přesčasů. Pokud se to ujme, bude následně prodloužena pracovní doba všem, aby lékaři nebyli diskriminováni. Tím také narostou řady nezaměstnaných, umožňujících další utahování šroubů, k čemuž má přispívat také invaze zahraničních dělníků, prchajících z animálního východu na západ. Západní veřejnost, toužící po klidu (ti kteří západní životní standard vybojovali, již vymřeli), bude dohnána k bouři, až už bude pozdě, až už nebude kam prchnout.

ZŽP nemohou být předmětem volného trhu, neboť ve svých základních životních potřebách je každý vydíratelný a nemůže se tedy volného trhu účastnit nenuceně. Předmětem volného trhu může být jen to, co je vyprodukováno a konzumováno nad míru ZŽP, např. auta, televize atp., ale i nadměrná produkce a spotřeba toho, co počítáme mezi ZŽP.

Pokud ZŽP předmětem tzv. „volného trhu“ jsou, mohou tak trhovci (překupníci) spotřebitele libovolnými cenami vydírat. Sami od sebe by však nikoho vydírat nemohli, kdyby jim to neumožňovaly zákony, vymyšlené tzv. „zástupci lidu“ (zákonodárci). Ať už zákonodárce jedná ze své vlastní vůle, či jen jako úplatná nebo vydíratelná loutka, tahaná odněkud z pozadí za nitky, nenacházíme tu jiný motiv, než mravní a morální zvrhlost, nenacházíme tu jiné pohnutky, než pohnutky egoisticky a bezohledně hamižné. Byly by snad tyto poměry jiné, kdyby byl svět v rukou organizovaného zločinu?

Vzpomeňme např. na vývoj cen následkem jejich liberalizace po tzv. „sametové revoluci“. Tehdy nám Václav Klaus v TV vysvětloval zákony tzv. „volného trhu“ následovně: „Je-li nabídka nižší než poptávka, ceny jdou nahoru, je-li nabídka vyšší než poptávka, ceny jdou dolů.“ Praxe však byla jiná. Např. československé zemědělství tehdy vyrábělo mnohem víc potravin, než mohl ČS trh spotřebovat (po zrušení RVHP tato nadprodukce zůstala doma). Podle Klausových zákonů trhu by tedy měly jít ceny potravin prudce dolů. Ony však šly naopak prudce nahoru! To je totiž skutečný „volný trh“!

Zoufalí zemědělci zaorávali úrodu, vylévali mléko do kanálů, nemohli prodat nadbytečný jateční dobytek atd. Pokud nezkrachovali, dostávají dnes dotace například na to, že nechávají půdu ležet ladem atp. Mezitím systematická likvidace našeho zemědělství (a nejen zemědělství) natolik pokročila, že už nejsme ani soběstační. Hyper a super-markety se pak postarají i o likvidaci toho, co ještě zbylo.

Jsou to právě překupníci včetně zpracovatelských mezičlánků, kdo na jedné straně likviduje výrobce nízkými výkupními cenami, na druhé straně odírá spotřebitele cenami, které jsou nepřiměřeně vysoké. Díky našim zákonodárcům se ovšem mohou úspěšně hájit: „My nic nezákonného neděláme!“ Zasloužili

zákonodárci pak u nich mají garantována výnosná místa, tučné prebendy, zlaté padáky, či jak se tomu všemu říká.

Zbohatlíci nejsou krátkozrací, jsou to zpravidla úspěšní dravci, kterým je jedno, jaká totalita právě vládne. Oni se umí přizpůsobit každému režimu, v němž se vždy nějak proderou k moci, aby si zajistili buclatou existenci na úkor ostatních. Vykořisťovaní lidé netouží po ničem jiném, než po tom, po čem touží jejich vykořisťovatelé - po blahobytu. Dostanou-li příležitost, zařadí se zpravidla mezi úspěšné dravce a aktivně se zapojí do utlačování neúspěšných. Tak je tomu proto, že každý touží jen po své vlastní spokojenosti, popřípadě po spokojenosti své rodiny atp., nikoli po spokojenosti všech. Povětšinou každý zpravidla ví, co chce a co nechce pro sebe, málokdo se však zabývá otázkou, co chtít pro všechny. Z tohoto pohledu jsou vlastně všichni potenciální dravci. Podle zákona džungle jsou však vykořisťovatelé úspěšnější než vykořisťovaní. Co za daných okolností poradit vykořisťovaným? Neuvažujte jako dravci (egoidně), ale usilujte o takové uspořádání sociálních vztahů, které zajišťuje spravedlnost všem! Takovým řešením je TSO.

Ekonomika, trh a hospodářství

Tvrdí-li ekonomové, že „*samoregulační schopnosti trhu jsou prokazatelné*“, pak je třeba se ptát, v čem spatřují tu „samoregulaci“? V nepřetržitém růstu cen? V současné potravinové krizi, kvůli níž se prý zdvojnásobí počet hladovějících ve světě? To, co se nazývá „*samoregulace*“ není než libovůle těch, kteří příslušné trhy ovládají.

V nabídce trhu nemůže být svoboda prostě proto, že jejím úkolem je naplňovat poptávku, nikoli vyrábět nezávisle na ní, co nikdo nežádá, a pak tyto zbytečnosti trhu vnucovat sugestivní reklamou. Proto v ekonomice platí pouze zákon bratrství - spolupráce na výrobě zboží atp., s cílem uspokojovat poptávku. Na trh patří pouze a jen zboží (resp. služby), jímž nelze spotřebitele vydírat (jež není ZŽP).

Bratrství (ekonomika) nespočívá jen ve vzájemné pomoci, ale ve vzájemné spolupráci. Nespočívá na odměně za práci (na mzdě), ale na spravedlivém podílu z výnosu ze společné práce. Sféra politická tedy určuje, že odměna za práci musí být podílová, nikoli námezdní.

V ekonomice neplatí politická rovnost a to ani v poptávce neboť každý má jinou míru nebo druh potřeb, ani v nabídce, protože každý je produktivní podle schopností a zaměření, které si rozvinul v kulturní sféře. Bratrství nespočívá na odměně za práci (na mzdě), ale na spravedlivém podílu ze společného výnosu. Vzájemné smlouvy zajišťují nejen bratrství (ekonomii), ale i rovnost (politiku).

Hospodářství v TSO není založeno na dravosti, neboť nikde nesmí být nikdo poškozen. Je zde zcela vyloučen „trh s otroky“ dnes zvaný „trh práce“ a „otrocké postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli“ což je „pracovní úvazek za sjednanou mzdu“.

Podniká-li podnikatel sám, pak je také sám podílníkem na svém podnikání, a jeho podnikání je ryze soukromé. Nepodniká-li sám, pak má podnik tolik podílníků, kolik si zakladatel podniku přizve spolupracovníků. Podnik ovšem není „vlastnictvím všech“ (jako za socialismu), ale každý má konkrétní podíl na společném vlastnictví podle

míry svého přínosu a společného výnosu. V TSO tedy neexistují „zaměstnavatelé a zaměstnanci“ (otrokáři a otroci), ale pouze: podnikatelé nebo spolu-podnikatelé, investoři nebo spolu-investoři atp.

Podílníci spolurozhodují o dění ve svém „podniku“ i o pracovních podmínkách v něm, takže k ochraně svých práv nepotřebují odbory.

Ve vnitřním chodu podniku má každý takový hlas, jaký má podíl (příslušné zákony vydává horní sféra ekonomická) o vnější strategii podniku rozhoduje zvolený vedoucí (ředitel atp.) podílník (spolumajitel). V kulturní organizaci (např. ve škole) je pravomoc dána postavením, např. ve vztahu učitel žák (příslušné zákony vydává horní sféra kulturní).

V kultuře je svoboda ve všem, co není horní sférou (kulturní) výslovně zakázáno a co nikoho v obci neobtěžuje.

V TSO soukromé (individuální či kolektivní) podnikání nezaniká. Každý se může svobodně rozhodnout, zda chce podnikat sám, nebo se společníky, spolu-podnikateli. Pokud zvolí společníky, nesmí je okrádat jen proto, že ke společnému podnikání dal podnět. Proto majitelem společného podniku není jeho zakladatel, ale spolu-majitelé, každý podle svého konkrétního podílu na společném majetku.

Každý má pak podíl na podniku jak z hlediska přínosu, tak z hlediska výnosu.

Obdobně je výrobní prostředek, stejně jako cokoli jiného, vlastnictvím toho jednotlivce, či společenství, kdo ho nabyt, aniž by někoho poškodil!

Z volného trhu musí být vyloučeno vše, co činí trh nevolným, co jednoho z účastníků (nabídku, či poptávku) nutí k účasti na trhu a tím ho činí vydíratelným!

Sféry nesvobody (ekonomika a politika) mohou být lidsky důstojné jen potud, pokud se v nich svobodný člověk vzdá své svobody dočasně sám (naváže příslušný vztah) ze své vlastní svobodné volby, nikoli je-li tu k nutné nesvobodě nějak donucen jiným člověkem. Máme-li se dočasně vzdát své svobody ze své vlastní svobodné volby (např. kvůli pracovnímu výkonu), pak jen za podmínek, které si svobodně vybereme sami! To znamená, že zajistit lidskou důstojnost (čest atp.) je v pracovním (či jiném) procesu možné.

Hospodářské organizace a podniky nepodléhají obcím, ale platí odškodné (dnes nájemné) občanům, tj. obcím, na jejichž pozemku podnikají. Mimo ZŽP je tvorba cen volná, nabídka produkce je však stejně jako u ZŽP závislá na poptávce a lidské podnikavosti. Nepřiměřená nadvýroba a výroba zbytečností je kvalifikována jako škoda způsobená drancováním zdrojů.

Instituce, dohlížející na oběh peněz volného trhu můžeme nazvat např. „banky“. Ty však v TSO nebudou fungovat na současných totalitních principech bankéřů-dravců (na principu zisku), ale na principech uzákoněných samostatnou ekonomickou sférou. Konkrétně nelze za tuto zákonodárnou sféru rozhodovat předem již dnes. Obecně lze však říci, že tato sféra zřídí jen takové instituce (banky), které budou pracovat na principu udržování rovnováhy volného trhu, tj. rovnováhy mezi množstvím nabízeného zboží (služeb aj.) a množstvím poukázek na ně.

V TSO ve všech sférách a organizacích rozhoduje plnoprávný občan, který může doplatit jen na své vlastní chyby. Ve firmě (živnosti) rozhoduje občan jako podnikatel,

popřípadě spolurozhodující podílník, v rodině rozhoduje občan jako manžel či manželka, v obci rozhoduje jako plnoprávný občan s právem veta!

Decentralizace

Centralizace zdrojů je základním a účelovým pravidlem politiky všech totalitních států, ať už se nazývají „demokratické“, „absolutistické“ či jinak. Kdo totiž drží ruku na „kohoutku“ nutných zdrojů, ten má faktickou moc nejen nad cenami, ale i nad spotřebiteli. Budou-li se proti němu lidé bouřit, prostě utáhne kohoutky a „vyhladoví“ je.

V TSO se decentralizace stane ústředním zájmem všech občanů, kteří strhnou doslova lavinu decentralizačních změn. Veškerá vynalézavost a podnikavost vedoucí k nezávislosti dostane zelenou, neboť bude s definitivní platností odstraněna centralistická totalita, jako pověstná „žába na prameni“ viz tzv. „lidovou“ pohádku „Tři zlaté vlasy děda Vševěda“ = vize TSO.

Decentralizace postupně vymytí centralizované energetické zdroje, ve prospěch decentralizovaných zdrojů. Jak bude centralismus ztrácet vliv, tak bude mizet odpor proti decentralizaci, umlčování objevitelů decentrálních zdrojů a likvidování jejich objevů (Teslových aj.).

Centralizace výroby elektrické energie se zdůvodňuje nižšími náklady a vyšší účinností při spalování fosilních, jaderných aj. paliv. Tak např. topíme-li uhlím doma, je účinnost spalování sotva 50%, dá se však ještě zvyšovat, zatímco v elektrárně je účinnost spalování nad 95% a zvyšovat se již nedá. Před tak pádným argumentem veřejné mínění srazí paty a o decentralizaci zdrojů se již neodváží ani pípnout. Jenže, dálkové rozvody elektrické energie - dálkové vedení vysokého napětí, transformátory, místní rozvody atd. - představují cca. 80% ztrát. Protože tato skutečnost vychyluje jazýčky vah jednoznačně ve prospěch decentralizace, potměšile se o ní mlčí. Namísto miliardových investic do vývoje a instalace firemních, obecních a rodinných zdrojů elektrické energie investují státy neskutečné miliardy do centrálních zdrojů. I solární el. energii chtějí vyrábět centrálně. Obdobně je to i s ostatními druhy energií. Je pravděpodobné, že i výroba potravin směřuje k celosvětové centralizaci, bez ohledu na neúměrné náklady s dopravou (vč. dopravní ekologické zátěže), zatímco místní zdroje mají být likvidovány.

Stárnoucí peníze

Otázka peněz je tou nejjednodušší otázkou, na jejímž zkomplikování a znepřehlednění pracují celosvětově tzv. nejlepší mozky za nejlepší odměny. Výsledné dezinformace se pak stávají předmětem vysoce prestižního akademického učení v oboru ekonomie. Kdo jednou do tohoto oboru zabloudí akademickou cestou, ten se z bludného kruhu vymotává velmi těžko.

Víme, že zboží časem podléhá zkáze (opotřebení, eroze atp.), takže ho nelze beze ztrát hromadit. Naproti tomu lze peníze hromadit nejen beze ztrát, ale dokonce se ziskem. Odtud zavádějící rčení, že „peníze dělají peníze“. Tomuto nešvaru lze zabránit pouze tím, že necháme peníze podléhat téže zkáze znehodnocování jako zboží. Odtud idea „stárnoucích peněz“. Nemá-li smysl naříkat nad stárnoucím zbožím, tím méně má smysl naříkat nad stárnutím poukázek na stárnoucí zboží! Také můžeme nesmyslně naříkat nad stárnutím našeho těla. Všechno v přírodě

stárne. Nestárnoucí poukázky na stárnoucí přírodu vedou pouze k sociálním katastrofám. Jako se příroda brání stárnutí obnovováním, tak se ekonomika brání stárnutí zboží obnovováním jeho výroby. Tomu musí odpovídat také stárnutí a obnovování peněz! Nechť nikdo nepracuje kvůli hromadění peněz, ale pouze kvůli zabezpečení svých potřeb, které neuspokojí penězi, ale pouze zbožím. Přirozeně, že stárnoucí peníze nevyhovují dravcům, v jejichž rukou nahromaděné peníze jsou účinným nástrojem jejich moci, jímž mohou libovolně vyvolávat sociální katastrofy neméně účinně, než organizovaným násilím (válečnou mašinérií atp.).

TSO může těmto excesům zabránit přijetím stárnoucích peněz a hlídáním rovnováhy mezi zbožím a poukázkami na ně. Současné vlády nic takového neučiní (z týchž důvodů jako v případě ZŽP).

Abychom zabránili vykupování ZŽP penězi volného trhu, musíme mít na ZŽP jiný druh poukázek, jakým jsou dnes např. tzv. „stravenky“. Zde je stárnutí poukázek relativně rychlé, neboť se nepředpokládá, že by někdo ZŽP nepotřeboval a tedy ani nespotřeboval. Pokud se tak přesto stane, nechť přebytečné poukázky nebo již nakoupené ZŽP rozdává potřebnějším, popřípadě nechť hledá řešení, jak trvanlivost přebytečných ZŽP prodloužit (poukázky na ně prodloužit nelze). Také se tu nepředpokládá, že by někdo kvůli ZŽP pracoval nad základní pracovní povinnost, ledaže by chtěl pracovat za jiné.

Peníze, jimž končí nebo již skončila doba platnosti, přirozeně nebude nikdo na volném trhu chtít. Bude je však možné vyměnit v příslušném finančním úřadě, ovšem s několikaprocentní ztrátou (někde zapomenutá bankovka tedy časem ztratí veškerou cenu). S uvedenými problémy jsou již letité a úspěšné zkušenosti v tzv. LETS-systémech, které jinak napodobují současnou velkou ekonomiku v malém (v lokálním měřítku), neboť od volného trhu neoddelují ZŽP.

Práce nad základní pracovní povinností se předpokládá ve vztahu k volnému trhu, kde se obchoduje se zbožím, které není k životu nezbytně potřebné a které má zpravidla delší trvanlivost (auto zajisté stárne déle než chleba). Ani zde však nemá smysl pracovat kvůli hromadění stárnoucích peněz, což z druhé strany znamená osvobození člověka od otroctví k penězům. Pokud tedy v TSO stárnoucí peníze nerozumně nehromadíme, nejsme ani nuceni kupovat, co nepotřebujeme. Z věci je zřejmé, že oběh financí volného trhu se bude podobat dnešnímu stavu, pouze s tím rozdílem, že i zde budou peníze stárnout, že i zde bude dělat peníze produktivní práce, v žádném případě tu nesmí „peníze dělat peníze“.

V TSO banky nebudou mít nijakou možnost jakkoliv ovlivňovat tzv. inflaci či kurz měny, neboť TSO nic takového neumožňuje. V TSO je kurz měny dán hodnotou ZŽP, nikoli podložen bankovním zlatem atp. Svévlná inflace a libovolné kurzy měny atp. jsou pouze nástroje pro uzavírání zlodějských bludných kruhů prohnányi otrokáři.

Rodina – péče a výchova

Tak jako světová hospodářská krize na Západě, či bolševismus na Východě cílevědomě likvidovali decentrálního sedláka, tak se stal světový feminismus

nástrojem likvidace rodiny. Ve jménu emancipace ženy od muže je dítě emancipováno od výchovy.

Nepředpojatě pozorovaný život nás může poučit, že ženská přirozenost má sklon k péči a mužská k výchově. Což muži nejsou doslova „hračičkové“? Což jim „puberta“ nekončí až na smrtelné posteli? Kolik žen (v porovnání s muži) si skutečně hraje s dětmi a kolik z nich (co si hrají) to skutečně baví tak, jako děti? A kolik žen svým mužům nevyčítá, že si pořád jen hrají a s prací v domácnosti jim nepomohou? Kdy už konečně ženy spravedlivě ocení tuto ničím nenahraditelnou vlastnost mužů? Což samy děti neprojevují větší náklonnost k tomu, kdo si s nimi hraje, než k tomu, kdo o ně byť vzorně pečuje?

Zkrátka, následkem zapojení muže do péče, jsou dnešní děti vzorně opečované, avšak nevychované, nezodpovědné, neposlušné, vychytralé, umíněné, zdrogované, agresivní ba vražedné.

Uplatnění mateřské péče a otcovské výchovy v rodině je nejjednodušší a současně nejtěžší. Nejjednodušší proto, že postačí zvýšit otcům sebevědomí, uznáním výchovné užitečnosti jejich hravosti manželkami. Nejtěžší proto, že to u matek předpokládá nepodléhat masové jednostrannosti v nadhodnocování péče a v pokládání pouhé péče za samu výchovu.

O těchto věcech se nemluví snadno, neboť může vzniknout dojem, že v opozici k feminismu protěžujeme muže na úkor žen. Abychom takovému dojmu předešli, zdůrazňujeme, že pečující muži se musí učit u žen a vychovávající ženy u mužů. Přitom nemáme na mysli konkrétní ženy a muže, ale obecné ženské a mužské principy.

Také je tu třeba umělou výchovou překonat lidskou přirozenost. Uvažme jen, jaké následky má pro rodinu fakt, že otcové zpravidla milují své děti prostřednictvím manželky (až po ní), zatímco matky milují své manžely zpravidla až po dětech. Zde je vlastní jádro podceňování výchovy (hravosti) a přeceňování péče. Zde je také příčina časté žárlivosti matek na otce, kteří mají u svých dětí větší respekt než matky. O tom je třeba veřejně mluvit, to je třeba učinit jádrem osvěty. Jinak budou nespokojení muži utíkat z rodin do hospod či k milenkám a výchova v rodině bude jen na matkách, které mají dost starostí s péčí.

Období dospívání (puberty) dětí je pro většinu rodin velmi náročné. Děti, nemající v rodině a společnosti příkladné vzory, způsobují rodičům nemalé starosti. V tomto období, kdy se děti pokládají za dospělé, ač jimi ve skutečnosti ani zdaleka ještě nejsou, potřebují nejvíce citlivého přístupu a nejméně autority pečovatele. Potřebují především hřejivé lidské slovo, které je slovem vychovatele, nikoli slovem pečovatele. Existuje velemoudrá starohebrejská legenda o Adamovi, apelujícím na Evu, aby pustila dítě z náruče a postavila ho na vlastní nohy.

Skutečnost, že v minulém režimu nebyly děti tolik odvázané, vulgární a agresivní, není dána tím, že by se změnily ženské a mužské principy a jejich nedobry vzájemný vztah, ale tím, že v minulém režimu byli všichni poněkud zakřiknutí a utlačení. Dnes

je lidem náhradou za skutečnou svobodu umožněno téměř zcela uvolnit a rozpoutat veškeré žádosti, pudy a vášně, včetně těch nejnižších.

Ve společnosti se často diskutuje o otázkách, které se vztahují k samotnému životu. Je třeba si uvědomit, že při řešení otázek například potratů a eutanázie je zásadní úroveň lidského poznání, morálky a mravnosti, kterou si člověk osvojuje především v rodině a ve škole. A obojí, rodina i škola, je dnes terčem fyzického i duševního rozvratu a tak se dluh duševních a sociálních hodnot stále prohlubuje.

Většina rodičů tvrdí, že pro své děti dělají to nejlepší. Jsou-li pravdiví, pracují také na zlepšení životního prostředí a rozvoji společnosti. Zatím však převažuje „Pro oči nevidí, pro uši neslyší...“. Je především na rodičích, aby zanechali svým dětem správně fungující sociální společnost. Kromě obětavé a moudré lásky pro ně víc dělat nemusí...

Kultura, vzdělávání

Školy, školky aj. obecní zařízení jsou v TSO financovány ZPP a nejsou tedy závislé na ekonomických ukazatelích (počtu žáků atp.).

Kulturu by měly podněcovat obce a svazy obcí a financovat přirozenou mimoškolní a mimorodinnou soutěživost dětí ve všech druzích umění tak, aby z této soutěživosti mohly vzejít neprotekční kulturní špičky. Tyto kulturní špičky by měly vyrůstat z tohoto kulturního podhoubí, nikoli ze zlatokopecských klanů.

Uvážíme-li, že TSO klade důraz na slušnost, na náhradu škody a na občanské soudnictví, pak současné legislativní bludiště zcela zanikne. Co se pak bude učit na právnické fakultě?

A pokud se přírodní věda prostřednictvím kulturní sféry TSO vymaní ze současného centralistického financování, kolik nereálné, spekulativní a tendenční pavědy vypadne z učebních osnov středních a vysokých ale i základních škol? Kolik vědomých lží a kolik ohlupujícího demagogického balastu přestane „vyplachovat mozky“ důvěřivým studentům? Kdo po absolvování středních či vysokých škol nezažil rozčarování z toho, jak málo (ba vůbec nic) v praktickém životě (v zaměstnání či soukromě) mohl využít z toho, co se v těchto školách naučil? Plně využít je mohou snad pouze ti, jejichž povoláním je předávat tuto „učenou nevědomost“ dál. Naproti tomu existují lidé, kteří si v oblasti svého zájmu sami osvojili potřebné znalosti toho nejvyššího řádu, aniž za ně dostali nějaký diplom. Kde je vzali? Je tu přece tzv. „odborná literatura“, je tu internet, jsou tu praktické zkušenosti, experimenty.

Posláním základního školství TSO, je: „rozvíjet schopnosti“, nikoli hromadit „vědomosti“, jak je tomu dnes. Jeho úkolem je všestranné rozvíjení skutečných talentů a ne stavění na formální kvalifikaci „učené nevědomosti“. Nechceme-li produkovat naprogramované roboty, musíme zcela přebudovat veškeré školství, které musí rozvíjet individuální schopnosti, nikoli pouze předepsané vědomosti! Rozvíjenými schopnostmi bude možno kdykoliv změnit svobodně profesi (dle vlastního zájmu, společenské potřeby atp.) a rychlé zapracování do nové profese. Profesionální klany zaniknou, neboť v TSO nelze na nikom parazitovat.

Potřebujeme-li pak někde k něčemu „odborníka“ (specialistu), pak se musíme zajímat o jeho praktické výsledky, nikoli o jeho „diplom“. Vědomosti, jež překračují program „základního školství“ musí TSO zpřístupnit každému, kdo o ně projeví zájem, např. na internetu, odkud je každý může získat „zdarma“. Osvojit si je může sám, podle svých schopností. Kdo je schopný, ten si potřebné informace (vědomosti) vždy najde. Kdo je neschopný, tomu žádné informace (vědomosti) k ničemu nejsou, ani kdyby se prošpíral ke všem diplomům, co jich akademická půda nabízí.

Bude-li třeba přezkušování či praktických seminářů, nechť je TSO zorganizuje. Vysedávání v provozně nákladných učebnách snad nebude v TSO zapotřebí. Přirozeně, že zde uvedená vize není pro TSO závazná. Až přijde čas, rozhodnou o těchto věcech sami občané.

Občanství a právo

O zákonodárcích víme, že nejsou moudří, ale volení zmanipulovaným veřejným míněním. To jediné, na co se u jejich zákonů můžeme spolehnout, je možnost různého „právního výkladu“ a tzv. „mezer v zákonech“. Na obojím se pak jejich kolegové právníci obohacují. Starověkým Athénám dal svého času zákony (na žádost Athéňanů) jeden ze sedmi mudrců světa, Solón, jenž o svých zákonech řekl: „Nedal jsem Athéňanům nejlepší zákony, ale takové, jaké byli schopni snést.“

Na mudrci Solónovi se lze mimo jiné poučit, že pravdu nikdy nemůže mít většina ani menšina, ale pokud ji někdo má, pak jen jednotlivec, neboť to, co je většinou považováno za „normální“ není kritériem správnosti ani pravdivosti.

Se zákonodárstvím TSO se to má jako s hrou v šachy. Zde přece nemá nijaký smysl předepisovat všechny tahy, které hra v šachy umožňuje, a zakazovat tahy, které neumožňuje. Takové nesmyslné úsilí vyvíjí pouze současné legislativy totalitních režimů. Zde má smysl dát co nejjednodušší pravidla hry, která hráčům umožní svobodnou volbu. Zda této možnosti svobody hráči skutečně využijí, to ovšem pravidla hry zaručit nemohou. Ani TSO nemůže svobodu zaručit, ale pouze umožnit. Reálnou svobodu musí do TSO vnést svobodomyšlní lidé. Člověka je nedůstojné, nemůže-li svou vůli uplatnit jinak, než jen v davu, nemůže-li rozhodovat individuálně právem veta, jak se na skutečně svobodného člověka sluší.

Člověk souvisí s občanstvím, neboť občanem nemůže být nikdo jiný než člověk. Lidé jsou však svéprávní nebo nesvéprávní. Nesvéprávní jsou v podstatě ti, kteří nejsou schopni domáhat se svých lidských práv (nezletilí, mentálně postižení, atp.). Svéprávní pak mají nebo nemají občanská práva, která jsou navíc nad lidská práva, jako je navíc např. povýšení do šlechtického stavu. Ti, co občanská práva nemají, je buď vůbec nenabyli, protože je občané z různých důvodů mezi sebe nepřijali, nebo jim občanská práva byla odejmuta (zločinci, sociálně nesnášenliví, atp.). Občané přeci nesvěří občanská práva těm, kteří v obci nežijí, nesvéprávným, recidivistům, sociálně nepřizpůsobivým atp.

Kvůli tomu musíme odlišovat od práv občanských také práva všeobecně lidská, ke kterým patří ZŽP, občanská práva = právo veta, občanský soud, právo nosit zbraň - lidská práva = ZŽP a náhrada škody. Lidé, kteří nemají občanská práva, jsou v TSO svěřeni poručníkům. Poručníkem je tedy v principu i rodič nezletilého dítěte, či

nesvéprávného člověka. Pravomoc poručníka je v takovém případě omezena „všeobecně lidským právem“ svěřence.

V TSO musí škůdce nejen nahradit poškozenému škodu, ale může podle závažnosti jeho zločinu také jednou provždy přijít o veškerá občanská (nikoli lidská) práva. Projevuje-li se kdo již v mládí asociálně, občané ho mezi sebe jako plnoprávného spoluobčana nepřijmou. Kdo u jiných právo nerespektuje, ten ho sám není hoden. Tak to navrhuje „jeden z největších z Čechů“ Karel IV. ve svých „Majestas Karolína“. Tím stoprocentně odpadá jakákoliv recidiva, i případné zneužívání práva veta.

Italské přísloví praví: „Moudrý se mýlí 7x denně...“ a přísloví francouzské „Z moudrého udělat hlupáka lze různým způsobem, na žádný způsob naopak.“

Připusťme tedy (a taková je realita), že i moudří zastupitelé se zmýlí. Kdo na jejich omyl doplatí? Oni, nebo občané? Ani TSO nevyklučuje omyl. Vylučuje však, aby kdokoli doplácel na jiné omyly, než na své vlastní.

Napadení, zpochybnění a ověřování soudního rozhodnutí je totéž jako napadení úsudku, mínění, názoru či přesvědčení druhé osoby. Jde jen o to, činit tak kultivovaně, nikoli hulvátsky, urážlivě atp. Namísto používaného právního pojmu „napadení“ je proto vhodnější méně útočný pojem „zpochybnění“. Bez možnosti zpochybnit úsudek by se lidé nikdy nevymanili z omylů. Zpochybnování a obhajování úsudků je podstatou veškerého smysluplného dialogu.

Americký radar v ČR (v Brdech)

Úkolem radaru v Brdech v žádném případě nemůže být ochrana Brd. Mají snad američtí odborníci větší zájem na ochraně Brd než pár vesničanů z Brd na ochraně Pentagonu? Mají snad brdští rozhodovat o pentagonských a pentagonštích o brdských? Do takových absurdit vedou ideje totalitních hlav, pokud je jen důsledně domyslíme! Nechtějí-li občané v Brdech na svém území radar, necht' se u politiků domáhají jejich povinnosti zastupovat své brdské voliče, nikoli pentagonské odborníky či celosvětové zájmy!

Co je tzv. vyšším zájmem? Zájem státu? Kdo je to stát? 20 lidí ve vládě, 200 lidí v parlamentu nebo 10 milionů občanů? Jakým právem 20 lidí ve vládě, 200 lidí v parlamentu či 10 milionů občanů v ČR vnucuje radar občanům v Brdech?

V tomto ohledu existuje průlomový výrok českého prezidenta Václava Havla: „Občan je víc než stát!“ To je také zásada TSO.

Je-li dnes bývalý prezident Václav Havel pro radar, necht' o něm hlasuje v případě, že by chtěl nebo nechtěl radar na Hrádečku. Má-li radar stát v Brdech, je výhradně věcí místních, zda ho chtějí či ne! Nad tento jejich zájem nesmí být vyššího zájmu, nemají-li být občané Brd utlačováni (terorizováni) 20 lidmi ve vládě, 200 lidmi v parlamentu či 10 miliony občanů v ČR.

V daném případě tedy nesmí o umístění radaru rozhodnout stát ani celonárodní referendum, ale pouze referendum místních občanů.

Závěr

Programové prohlášení TSO je sociální metodikou, která ukazuje, že je možná jiná alternativa než jen chaotická totalita. Tato metodika je nabídkou ke změně stavu společnosti, nemůže a nesmí však nikomu nic předepisovat. Výhradní právo na formování trojí „legislativy“ TSO (politické, kulturní a ekonomické) mají pouze a jen plnoprávní občané, kteří jsou ve všech třech sférách TSO reálně činní.

Nebude-li metodika TSO věcí všech zúčastněných, nebude jejich věcí ani samotný TSO. Bude-li takto TSO věcí jednoho myslitele, lidé po jeho smrti patrně TSO opustí, protože jim nebude vyhovovat.

Každý příspěvek či otázka je přínosem pro upřesňování ideje a metodiky TSO, který není pro génie, ale pro svobodomyšlné. Nic z uvedeného není spekulativním „předpisem“ (svobodní občané o těchto věcech mohou rozhodnout i jinak), ale vyplývá to z logiky věci.

Pokud Vás naše metodika zcela neuspokojí, nedejte se odradit, ale konkretizujte své otázky (popř. námitky) do jednotlivostí v diskusním fóru na <http://www.obnovene-forum.estranky.cz/>.

Filosof Platón svého času učil: „Bůh je mírou všech věcí!“ Sofista Protagoras mu oponoval: „Člověk je mírou všech věcí!“ TSO praví: „Občan je mírou všech věcí!“ Je to láskyplná úcta k člověku, již se musíme všichni učit. Tu žádný tzv. „pokrok“ ani „veřejný zájem“ nemůže a nesmí převážet. **Což láska sama není tím nejvyšším „veřejným zájmem“?!**

Tak jako reálnou sociální svobodu a individuální svobodomyšlnost (vč. výchovy ke svobodě) může vnést do TSO jen plnoprávní občan, jen tak může být do TSO vnesena i láska.

Skutečně milovat může jen živý člověk, nikoli sociální organismus, byť sebespravednější sebedokonalejší.

Nedejte se ničím na světě odradit od hledání způsobu,

jak se o své štěstí postarat sami!!!...

Každý je svého štěstí strůjcem!

Občanské sdružení pro Trojčlenný sociální organismus

sídlo Boženy Němcové 9, 779 00, Olomouc

IČ 22728856

bankovní spojení 3511467001/5500

www.obnovene-forum.estranky.cz

Přírodní zdroje:

Pozemky, suroviny, pitná voda, dýchatelný vzduch, teplo a světlo

Přírodní zdroje nesmí nikdo vlastnit z následujících důvodů

a) vlastnictví pozemků umožňuje vytlačovat nevlastníky z povrchu Země = sociální konflikt.

b) vlastnictví ostatních přírodních zdrojů umožňuje vydírání nevlastníků = sociální konflikt.

Např. národy pokládají přírodní zdroje na svém území za své. Jejich však nikdy nebyly a nebudou, jen se tím vystavují nebezpečí poroby. Proč? Tyto zdroje přece potřebují i národy, které je na svém území nemají. Pokud je takový národ (stát) mocnější než národ, který má tyto zdroje na svém území, jak se asi zachová? Prostě napadne slabší národ a zdroje na jeho území si jednoduše přivlastní. Toto byla, je a bude příčina většiny válek. A mocnost, která si zdroje přivlastní se rovněž vystavuje nebezpečí konfliktu s jinou mocností, která si tyto zdroje chce rovněž přivlastnit. Příčinou trvalých nebezpečí válečných konfliktů je tedy vlastnický vztah k přírodním zdrojům.

Pokud si lidstvo tuto příčinu sociálních konfliktů uvědomí a dospěje k dohodě, že přírodní zdroje nikdo vlastnit nesmí, - potud jednou provždy zažehná nejčastější příčinu sociálních (válečných) konfliktů.

Pak ten, kdo získá právo těžby, nezíská těžbou surovinu, ale pouze povolání horníka (těžaře). Tomu pak přísluší pouze odměna za vykonanou práci, nikoli za vytěženou surovinu. Jinými slovy: Neprodává se surovina, ale pouze náklady spojené s její těžbou a dopravou.